

LBRIS

We know
books

Onjali Q. Raúf

Steaua
de la fereastră
+ mea

Traducere din limba engleză
de Anca Dumitrescu

 Booklet
fiction | 2024

1. O hartă a stelelor	15
2. Regulile casei provizorii	22
3. Fenomenul de pe cer	34
4. Steaua mamei	43
5. Cel mai mare concurs din galaxie	55
6. Când timpul îți joacă feste	66
7. Detectiva secretă	78
8. Vânătorii de stele: Misiunea ultrasecretă de la miezul nopții	86
9. Fata cu mai multe fețe	100
10. Ziua pierdută	109
11. Tigrlul, dulapul și vrăjitoarea	119
12. Evadarea nu-chiar-secretă	132
13. Drumul lung către Alee Logicii	138
14. Noaptea celor patru povești	149
15. Ceva neobișnuit și suspect	160
16. Știre de ultima oră!	174
17. Deasupra și dedesubtul Londrei	183
18. Tribord	192
19. De cealaltă parte a liniei subțiri și negre	199
20. Operațiunea „Alună“	206
21. Cea mai mare stea de la Hollywood	214
22. Hoțul care a furat o viață	222
23. Cele șapte surori	231
24. Steaua de la fereastra mea	241

We know
books

1

O hartă a stelelor

Dintotdeauna mi-am dorit să fiu o vânătoareasă de stele.

Știi că toată lumea spune „astronoamă“, dar mie mi se pare că „vânătoareasă de stele“ sună mult mai bine, deci așa am de gând să-mi spun. Dar nu o să fiu genul de vânătoareasă de stele care caută stele străvechi. Eu vreau să le găsesc pe cele nou-nouțe, care abia s-au născut și sunt în căutarea oamenilor pe care i-au lăsat în urmă. Odată, într-o carte de la bibliotecă, am citit că stelele pot arde milioane, miliarde, ba chiar trilioane de ani. Sper că e adevărat, pentru că mi-aș dori ca o anumită stea să nu înceteze niciodată să ardă. Deocamdată nu știu unde se află, dar știu că e undeva în univers și că mă așteaptă s-o descopăr.

În casa mea adevărată în care am locuit cu mama și cu tata, aveam în cameră trei rafturi întregi cu cărți și cel puțin jumătate dintre ele erau despre stele și călătorit în spațiu. Tavanul și pereții erau plini de postere și de stele fosforescente. Îi rugasem din tot sufletul pe mama și pe tata să mi le cumpere. Dar cel mai nemaipomenit obiect din camera mea era globul stelar special, pe care îl țineam chiar lângă pat. De la

depărtare, arăta ca un glob pământesc, dar era altceva. Era un glob al cerului pe timp de noapte și, în loc de țări și de oceane, pe el se vedeau luminate toate constelațiile la care te-ai putea gândi vreodată. De fiecare dată când îl aprindeai, vedeai o altă constelație, iar eu le învățasem pe toate pe de rost. De aceea, când o să mă fac vânătoareasă de stele, o să-mi fie ușor să le identific pe cele noi: dacă știi ca-n palmă o imagine, e ușor să-ți dai seama când se schimbă ceva la ea.

Mi-aș fi dorit ca mama să nu fi uitat să pună în bagaje globul stelar. Uneori, mi-e atât de dor de el, încât mă întreb dacă dorul ăsta o să dispară vreodată. Acum, de când eu și Noah a trebuit să ne mutăm în casa asta nouă și ciudată, mi-e și mai dor de el.

Suntem aici de două zile și, deși casa e mult mai drăguță decât ultima casă în care a trebuit să ne ascundem cu mama, nu sunt sigură că-mi place. E plină de zgomote înspăimântătoare. Podelele scârțâie când nu calcă nimeni pe ele, chestii invizibile bat noaptea în geam de parcă ar vrea să pătrundă înăuntru, iar din pereți se aud tot felul de chițâieli și scârțâieli. Fratele meu mai mic, Noah, crede că e o casă bântuită: seara e așa de speriat, că trebuie să-l conving să se bage cu capul sub pătură, apoi să-l țin strâns în brațe până adoarme. Are numai cinci ani. La cinci ani, e OK să-ți fie frică de fantome, dar la cei zece ani ai mei ar fi o prostie să crezi în ele – așa că eu nu cred în ele, oricât de mult mi-aș dori să mă bag și eu sub pătură cu Noah când aud zgomotele.

Însă nu numai zgomotele sunt ciudate în casa asta. La fel sunt și cei care locuiesc aici.

Travis, băiatul care nu vorbește, are unsprezece ani, e înalt și slab și arată ca un elastic de care ai tras prea mult. De

sub buze i se văd dinții, pentru că poartă un aparat dentar argintiu, mare: zici că un constructor a încercat să înghesuie o mulțime de schele metalice în gura lui și n-a știut când să se oprească. De cele mai multe ori, Travis se holbează la mine cu ochii lui imenși căprui-cenușii, care îi ies din cap ca niște mingi de ping-pong. Nu-mi place când oamenii se holbează la mine. Mi se înroșesc foarte tare obraji și îmi vine s-o iau la fugă. Dar el continuă să o facă, chiar și atunci când îl privesc și eu insistent.

Un alt locatar e Ben, care are un păr negru, uriaș și umflat, de zici că i-a fost pus pe cap cu o lingură gigantică de înghețată. Are zece ani, ca mine, ochi căprui deschiși, care par să pună milioane de întrebări, și un coș rotund și lucios pe obrazul stâng, pe care și-l tot împunge cu degetul când crede că nu-l vede nimeni. Mereu poartă invers un hanorac cu Newcastle United și mănâncă popcorn și chipsuri din glugă, ca dintr-un castron. Ben zice lucruri ciudate și îmi pune o mie de întrebări, de parcă ar fi un detectiv dintr-un serial TV, iar eu, o infractoare. Întrebări precum: „Bună! De ce sunteți aici?” sau „Și voi trebuie să fiți adoptați?” sau „Sfinte Sisoe al mâncăcioșilor, Aniyah! Nu-ți plac crochetele de pește? Mi le dai mie, atunci?”. Detest să mi se pună întrebări aproape la fel de tare pe cât detest să se holbeze cineva la mine, mai ales când nu știu ce să răspund și am probleme cu vocea. Așa că, de fiecare dată când Ben mă întreabă ceva, las ochii-n pământ și ridic din umeri.

Și mai e și Sophie. Sophie are treisprezece ani, deci e cea mai mare dintre noi toți, dar tot e mai scundă decât Travis. Are părul roșcat, lung, drept și lucios și fix douăzeci și șapte de pistrui pe nas. I-am numărat imediat ce am cunoscut-o,

pentru că îmi plac pistruii. Cred că pistruii și stelele arată aproape la fel – ca niște mici vâpâi – și e distractiv să vezi ce forme alcătuiesc. Mi-ar fi plăcut să am și eu pistrui, dar nu am. Nici măcar unul. Dacă eu și Sophie am fi prietene, i-aș spune că pistruii ei formează o balenă albastră sau o corabie cu trei pânze, depinde cum tragi liniile între ei. Dar Sophie nu ne place pe mine și pe Noah, deci nu cred că am să-i pot spune asta vreodată. Știu că nu ne place pentru că, de fiecare dată când doamna Iwuchukwu nu e atentă, ne aruncă priviri care spun „te urăsc“, mijește ochii și strânge din dinți. Când se uită așa la mine, îmi îngheață instantaneu mâinile și picioarele.

Doamna Iwuchukwu e femeia care are casa în care locuim acum și e unul dintre cei mai ciudați adulți pe care i-am cunoscut vreodată. Poartă tone de coliere, mărgelile și brățări, care scot, la fiecare mișcare, tot felul de clinchete, ca niște bile de marmură într-un săculeț. Și zâmbește atât de mult, încât sunt convinsă că o dor obrazii non-stop. N-am mai văzut pe cineva care să zâmbească atât de mult ca ea. De cele mai multe ori, trebuie să mă uit în jur ca să văd de ce zâmbește, pentru că de obicei ai nevoie de un motiv ca să zâmbești. Dar doamna Iwuchukwu nu pare să aibă nevoie de un motiv. Când am cunoscut-o, am crezut că e mama lui Ben, pentru că au același păr mare și umflat și exact aceeași nuanță a pielii. Are buze de un roz aprins, lucioase, și își dă cu mult sclipici în jurul ochilor căprui închis, iar accentul ei îți dă impresia că pe jumătate cântă, iar pe jumătate te ceartă. Deocamdată nu-mi dau seama dacă mie și lui Noah ne place doamna Iwuchukwu. Dar trebuie să ne dăm silința să ne placă și trebuie să facem tot posibilul ca și ea să ne placă pe noi, pentru că doar ea poate să ne găzduiască pe amândoi acum, când toți ceilalți au dispărut.

Asta face un asistent maternal: îi ia la ea pe copiii ca mine și ca Noah, după ce mama și tatăl lor au dispărut.

Abia acum două seri am aflat ce e un asistent maternal. Până atunci avusesem o mamă adevărată, deci nu fusese nevoie să știu asta. Dar, după ce mama a plecat, doi polițiști și o femeie înaltă într-un costum negru au venit și ne-au spus că trebuie să mergem într-o casă provizorie, ca s-o cunoaștem pe mama noastră provizorie. Nu mi-a plăcut deloc cum sună „provizoriu“, ca și cum ar fi ceva imaginar, ceva care vrea să te facă să crezi că îți aparține, când de fapt nu e așa. Nici lui Noah nu i-a plăcut cum sună și a început imediat să plângă și să țipe și să sughițe.

Noah sughiță sau plânge doar când e foarte speriat. Mama spunea că e misiunea mea pe viață să am grijă de el, așa că, atunci când a început să plângă și să sughițe în fața celor doi polițiști și a femeii în costum, am încercat să-i transmit din priviri să nu-i fie frică, pentru că sunt acolo ca să-l protejez. Dar nu cred că a citit-o în ochii mei, pentru că a plâns și a sughițat tot drumul pe bancheta din spate a mașinii de poliție, și pe urmă întreaga noapte. Mi-aș fi dorit să-i fi putut spune lucruri drăguțe, cu vorbe adevărate, nu invizibile, dar vocea mi-a dispărut când am auzit-o pe mama plecând și încă nu mi-a revenit. Cred că o să-mi revină imediat ce o să aflu unde e mama.

De-asta nu pot aștepta până mă fac mare ca să devin vânătoareasă de stele: trebuie să devin vânătoareasă chiar acum, ca să aflu în ce parte a cerului e mama. Fiecare stea de pe cer are un nume și o poveste, iar stelele superspeciale ajung să facă parte dintr-o constelație și dintr-o poveste și mai mare. Știu

asta pentru că mama mi-a explicat pe larg adevărul despre stele după ce ne-am uitat împreună la *Regele Leu*.

Regele Leu e filmul meu preferat din toate timpurile. Mama ne lăsa pe mine și pe Noah să ne uităm la el ori de câte ori se întorcea tata de la muncă și trebuia să mute mobila prin casă. Mama ne făcea cu ochiul și încuia ușa. Apoi arăta către telecomandă și către televizor și ne spunea:

— Haideti să acoperim zgomotul lumii, vreți?

Uneori, tata bătea tare în ușă și o striga, iar ea trebuia să ne lase singuri, dar nu ne deranja să ne uităm doar noi la film. Lui Noah îi plăceau cel mai mult Pumbaa și Timon și mereu chicotea și dansa când apăreau pe ecran.

Dar partea mea preferată este când tatăl lui Simba îi spune că toți foștii mari regi lei îl privesc de sus, dintre stele, și că datorită lor nu trebuie să se simtă niciodată singur. Prima dată când l-am auzit pe tatăl lui Simba spunând asta, am întrebat-o pe mama dacă doar regii se puteau transforma în stele. Nu mi se părea corect că reginele să nu poată să se transforme și ele în stele. Și ce se întâmpla dacă nu cunoșteai niciun rege și nicio regină? Asta însemna că trebuia să rămâi singur? Mama s-a încruntat și m-a privit cu ochii ei ciocolatii. Apoi, după ce s-a gândit puțin la întrebarea mea, mi-a spus că normal că și reginele devin stele și, mai mult, că oamenii obișnuiți, care au suflete deosebit de luminoase, se transformă uneori în cele mai mari stele de pe cer, chiar mai mari decât stelele regilor și ale reginelor! Așa că e în firea lucrurilor ca orice om să cunoască măcar una dintre stelele care îl privesc din cer.

Mă bucur că mi-a spus asta. Pentru că, dacă nu mi-ar fi spus-o, n-aș fi știut niciodată ce reprezintă acel sunet pe care l-am auzit când mama a plecat și s-a transformat în stea.

Imediat ce o să adoarmă Noah și mâinile îi vor deveni îndeajuns de moi ca să nu se mai țină de mine, o să fac o hartă cu toate stelele pe care le văd de la fereastra noastră. O să lucrez la ea în fiecare seară, până o să găesc toate stelele noi de pe cer. Trebuie să încerc să găesc cea mai nouă și mai strălucitoare stea, pentru că aceea va fi a mamei. Când o s-o văd, o să știu că e steaua ei, pentru că mama avea cel mai mare și mai luminos suflet dintre toți oamenii pe care i-am cunoscut vreodată. Și cei cu sufletul cel mai mare și mai luminos n-ajung niciodată în pământ. Ajung sus pe cer.